

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra HUNDEN TIL MAANEN. (En Allegorie, skreven under Baggesens Angreb paa Oehlenschläger.)

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 230. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718938560096/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

HUNDEN TIL MAANEN.

(En Allegorie, skreven under Baggesens Angreb paa
Oehlenschläger.)

Maane, mit Blik forhadtt, stat still' og hør paa min
 Biæffen!
 Stands Afsindige, hvil! paa din Ve! thi du iler mod
 Nedgang.
 Ingen saa dristig, som du, sæe stor, saa blodig roman-
 tisk,
 Tindrer blandt Midnatslys og blandt høitblinkende
 Stier.
 Nøites du med beskednere Glands, da funkled du
 ærbart
 I din spærrede Ring, og ei du andre fordunkled.
 Derfor med kritiske Glam jeg dadler i Stiernernes
 Navn dig;
 Thi du nedsender forvirrende Blus afsindigt til Jor-
 den.
 Alle de Blomster, paa Marken jeg seer, fordærver din
 Veemod,
 Hvert et Træ phantastisk gyselig staaer i din Skygge,
 Strækker med Gøglerkraft sin Green, fornegtende
 Sandhed!
 Selv til Mennesket tidt den afsindige Drøm har du
 nedsendt,
 Thi naar du stirrer med Speiderblik til Jomfruens
 Vindue,
 Straaler usædeligt ned paa en Barms halvdækkede
 Hvælving,
 Paa Guldffetningens Flod med din Glands, med Val-
 muestænglen,
 Ofte forbudt, forvildende Lyst du vækker i Sindet,
 Derfor jeg lider dig ei, forførende lefler din Straale,

230

Mangler Klarheden reent og svæver chaotisk i Dæm-
ring.
Lidt kun du Konst forstaaer, liig Tyven du kommer
i Tusmørk,
Thi bør jeg som Vægter ved Midnat hindre din
Idræt.
Ingen saa godt som jeg undervise dig kan, thi jeg
fatted
Konsten fra Grund, jeg kan bringe dig flux bortka-
.. stede Tørklæd;
Stokken igien jeg henter i Vand og bærer forsigtig
Madkurven fyldt og bestæler den ei, skøndt gierne
jeg lysted.
Hvad forstaaer vel af Sligt, Ubehøvlede, du i din
Natglands?
Slikker du Selskabets Spyt, naar Høfligheden det
byder?
Kan du kiækt dig betvinge, som jeg, der mig reiser
paa to Been,
Skøndt min Natur er et firbenet Dyrs? Hvad eller
forstaaer du
Konstig paa lodne Poter dramatisk en fransk Menuet
at
Dandse til Pibernes Lyd? Deraf jeg roser mig dristig,
Skøndt det kosted mangfoldige Prygl og Ærgrelse
fuldtop.
Intet du fatter af Sligt, du svæver phantastisk i Luf-
ten,
Lunefuld kun i vextende Glands med foranderlig
Skive.
Mig fastholder den classiske Lænke, dens hellige
Jernbaand,

Daglig til Hundehuset, saa nær ved Gratiers Vaar-
ning,
Snedkeren limed det fast og Maleren strøg det med
Rødkridt,
Men om Natten jeg gaaer med en dyrkiøbt Smags-
Politietegn.
Dog haardnakket du tier endnu og løber i Taaget,
Aldrig du holder mig Stand bag din Skyes vildt-
vexlende Digtning.
Ha, phantastiske Trolde! hvi ei naaer min kritiske
Tand dig?
Upartisk jeg myrded dig da, thi mit Med er uskyld-
digt,
Kun for Stjernernes Ære jeg biæffer og udrækker
Tungen.
Men du foragtede mit Glam, det høit optirred til Harm
mig;
Thi ved ustandsede Vandfald hist jeg tiente paa Møl-
len,
Stial behændig af Køkkenets Søm en hængende
Pølse.
Svendene mærkede dog min Svig, de mig fulgte med
Stænger,
Men det var Nat, og jeg glammede fælt med gnistren-
de Harmblik,
Da dem betog forfærdelig Frygt; en Syndernes Hev-
ner,
En Gienganger kaldte de mig, en uløselig Gaade.
Da jeg bemærkede Sligt, strax viste jeg frygteligt
Tænder,
Folkene knæled for mig, stolt søndersled jeg min
Pølse;

Men da svæved du frem, og de saae i din høiere
Lysning
Sort med skaldet og dinglende Svands en langøret
Hund kun.
Alle med Skoggerlatter bespotted den paniske Skræk
da,
Saarende Slag og Spark forfulgte mig Stakkel paa
Flugten,
Pølsen tabte jeg reent, fra den Tid jeg hader dit
Aasyn,
Upartisk for min Pølses Skyld og for Stjernernes
Ære.
At mig Misundelse drev, du troede, men ak det var
Pølse.
Var jeg en Avindsyg, da siig: Mon jeg før havde
rost dig?
Det har jeg gjort dog tilforn, erindrer du vel, det
var Vinter,
Sneen var falden i Dal, du bestraaede Fjeldenes Iis-
top,
Maanskin dæmrende skialv paa den utaalmodige
Biergstrøm,
Men hver Fjeldkløfts Gab en Grav fast lignet fra
Oldtid,
Viste bag brystne Steen tykskægget en Fortidens
Krigshelt,
Mens Fjeldskraaningens Spids var svøbt i Demants
og Metalglands;
Thi du laante til Natten dit Skin, og du blomstred i
Mørket,
Selsomt faldt da dit Lys paa Sneen, jeg løb over
Sletten,

Og mig behaged den Skygge, som sort jeg kasted i
Maanskin,
Større jeg skued i Skyggen mig selv og roste dig dens
gang.
Klog jeg raadte dig da at straa ved Vinterens Tid
kun,
At foragte den brogede Blomst med barnlige Lys-
glands,
Somren i Morgenland og det høistletsindige Foraar.
Du dog undveg enfoldig mig steds og fulgte mit
Raad ei.
Men jeg berømte dig end og logred behændig med
Halen,
Bød dig dale til Jord og sætte dig frit ved min Side,
Høit, høit, høiere steds, skiondt steds jeg dybere
nedsank.
Broderskab jeg dig ædel tilbød og at skure din Skive
Med min behændige Svands, og at lære Belysning-
gens Konst dig.
Men du ønsked mit Broderskab ei, lod haant ad min
Konst og
Ad min behændige Svands; sligt jeg tilgiver dig
aldrig.
Derfor et dagsky Murmeldyr jeg kalder dig høit nu,
Ret en Drømmer i Sky, en Ildbrand-digtende Reiser.
Og jeg det klart kan see, skiondt tilforn dig elsked'
Apollo,
Skiondt han dig sendte sit Lys, du snart opsluges af
Skyen;
Maanelampen, som aldrig jeg fik, gaar ud inden kort
Tid,
Mens jeg lænket til Vaulundurs Steen høit biæffer
min Viisdom.